

BISERICA
ADVENTISTA
DE ZIUA A SAPTEA

**Conferinta
Moldova**

Str. Oituz 53,
600251, Bacău, RO
Tel: 0234 / 510774
Fax: 0234/ 515398

www.conferinta-moldova.ro

Nr. 345 / Joi, 1 martie, 2018

Către:

Ziarul Adevărul de Iași

Solicitare drept la replică

**articol „Universitatea de Medicină din Iași, sancționată pentru discriminarea
studenților adventiști.**

Drepturile omului nu se cerșesc, se respectă!

Referitor la articolul „Universitatea de Medicină din Iași, sancționată pentru discriminarea studenților adventiști. Cazul viitorilor medici care refuză să lucreze sâmbătă“ apărut în ediția de marți, 27 februarie, a cotidianului Adevărul, sub semnătura domnului Ionuț Benea, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea face următoarele precizări:

Programarea și susținerea unui examen în ziua de sâmbătă de către un student și salvarea unei vieți sunt două lucruri extrem de diferite. Medicii adventiști, la fel ca orice alt medic, se implică ÎNTOTDEAUNA în salvarea de vieți omenești indiferent de zi sau oră, la fel cum a făcut și Iisus Hristos. Din acest motiv, tenta oferită articolului este una falsă. Universitatea a fost amendată, în mod simbolic dar corect, pentru discriminarea studenților timp de ani de zile, timp în care s-a bucurat de toată înțelegerea și amabilitatea studenților și a Bisericii Adventiste.

Noi credem că jurnalistul, în deplină concordanță cu Codul Deontologic și de Conduită al jurnalistului „Adevărul“, trebuie să se asigure că titlurile, textele și imaginile foto

nu induc cititorul în eroare. De asemenea, că nu discriminează prin abordarea unui subiect pe motiv de rasă, gen, religie, etnie, orientare sexuală sau dizabilitate.

Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării a confirmat nu „presupusa“, ci constanta discriminare a studenților adventiști, timp de ani de zile, în cazul programării examenelor de la Universitatea de Medicină și Farmacie (UMF) „Gr.T. Popa“ din Iași pentru ziua de sâmbătă. Universitatea nu a fost în măsură să prezinte nici o justificare obiectivă și rezonabilă a atitudinii manifestate față de situația studenților adventiști. De asemenea, în ceea ce privește susținerile privind planificarea de comun acord cu toți studenții a zilelor de examinare, acestea nu au fost probate de unitatea de învățământ superior.

Drepturile omului sunt universale, așadar valabile inclusiv la Iași, inclusiv la Universitatea de Medicină și Farmacie (UMF) „Gr.T. Popa“ din Iași. Conform Constituției, a legislației europene și internaționale, dar și a propriei Carte, Universitatea de Medicină și Farmacie (UMF) „Gr.T. Popa“ din Iași, și conducerea acesteia, este obligată să respecte drepturile tuturor studenților, chiar dacă are alte opinii.

Deși studenții adventiști au încercat mereu o soluționare amiabilă a situației, așa cum sugerează și Ivona Burduja, purtătorul de cuvânt al Universității de Medicină și Farmacie (UMF) „Gr.T. Popa“ din Iași, începând cu 2013 situația a devenit umilitoare pentru studenții adventiști. Aceștia, pe parcursul a trei ani universitari, li s-a limitat în mod constant un drept religios recunoscut de lege. Există o diferență mare între „manifestarea disponibilității pentru rezolvarea situației“ și rezolvarea efectivă a situației discriminatorii. Declarațiile în interviuri de ziar sau în pledoaria avocaților trebuie dublate și probate de fapte, nu de manifestarea disponibilității.

Deciziile fiecărei instituții universitare trebuie la rândul lor să respecte legile și Constituția României, precum și tratatele și deciziile internaționale asumate de țara noastră. Orice prevedere diferită de prevederile constituționale duce la declararea respectivei decizii ca fiind nulă și neconstituțională. De altfel, acest lucru îl subliniază și Legea Educației Naționale. Inclusiv Universitatea de Medicină și Farmacie „Gr. T. Popa” din Iași, prin Carta adoptată, recunoaște și își asumă respectarea drepturilor omului.

Așadar, solicitarea de a programa / reprograma examenele pentru o zi potrivită convingerilor religioase ale tuturor studenților nu este un apel la bunătate sau înțelegere, ci reprezintă o cerere legitimă, în conformitate cu Constituția României, cu legislația națională și internațională privitoare la prevenirea discriminării și respectarea drepturilor omului, de a asigura condiții egale, nediscriminatorii.

Medicina și Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea

Instituția Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea a primit la nivel internațional cea mai largă recunoaștere a implicării în domeniul medical a membrilor ei, unii dintre ei fiind pioneri ai descoperirilor și intervențiilor medicale ce au schimbat percepția asupra medicinei ca profesie de credință, a vieții și a viitorului ei. În cadrul fiecărei biserici adventiste există un departament de sănătate, element unic în peisajul religios.

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea are la nivel mondial o rețea de peste 700 de instituții medicale dintre care 351 de clinici și dispensare și 173 de spitale și sanatorii care deservește peste 18 milioane de persoane, promovând în mod consecvent programele de asigurare a sănătății populației. Din aceste motive, inclusiv în România, numărul studenților, respectiv al medicilor adventiști va rămâne unul mare.

De asemenea, dincolo de numărul instituțiilor, recunoașterea prin numeroase descoperiri, distincții sau personalități, implicarea medicală, socială și educațională sunt domenii prioritare ale vieții practice de credință ale membrilor Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea și de aceea o bună parte a tinerilor adventiști aleg să studieze și mai apoi să practice medicina.

În mod suplimentar, vă rugăm să aveți în vedere moderarea urgentă a comentariilor postate pe pagina publicației dumneavoastră, acestea conținând un limbaj nu doar licențios, ci și discriminator pentru multe categorii sociale și etnii.

Permiteți-ne să vă anexăm, în sprijinul unei înțelegeri mai bune a acestei spețe, o succintă anexă juridică cu accent pe respectarea dreptului la educație și a nediscriminării, precum și a suportului referitor la respectarea opțiunilor religioase ale studenților.

Președinte,

Tiberiu Nica

Secretar executiv,

Director Comunicare,

Sergiu Macovei

ANEXĂ JURIDICĂ

Constituția României - Drepturi și libertăți fundamentale

Articolul 29: (1) Libertatea gândirii și a opiniilor, precum și libertatea credințelor religioase nu pot fi îngrădite sub nicio formă. Nimeni nu poate fi constrâns să adopte o opinie ori să adere la o credință religioasă, contrare convingerilor sale.

Articolul 32: Dreptul la învățătură este asigurat prin învățământul general obligatoriu, prin învățământul liceal și prin cel profesional, prin învățământul superior, precum și prin alte forme de instrucție și perfecționare.

Legea nr. 489/2006 privind libertatea religioasă și regimul general al cultelor

Articolul 1: (1) Statul român respectă și garantează dreptul fundamental la libertate de gândire, de conștiință și religioasă al oricărei persoane de pe teritoriul României, potrivit Constituției și tratatelor internaționale la care România este parte.

(2) Nimeni nu poate fi împiedicat sau constrâns să adopte o opinie ori să adere la o credință religioasă contrară convingerilor sale și nici nu poate fi supus vreunei discriminări, urmărit sau pus într-o situație de inferioritate pentru credința, apartenența ori neapartenența sa la o grupare, asociație religioasă sau un cult ori pentru exercitarea, în condițiile prevăzute de lege, a libertății religioase.

Statutul de organizare și funcționare al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 399/2008

Articolul 11: „conform poruncii a patra a Decalogului, credincioșii adventiști de ziua a șaptea respectă sâmbăta, începând de vineri de la apusul soarelui până sâmbătă la apusul soarelui, ca zi de repaus și sărbătoare religioasă, rânduită de Dumnezeu pentru închinare, cultivare spirituală și servicii de cult, și nu desfășoară în această zi nicio lucrare în scopuri materiale sau de interes vremelnic, nici atunci când este vorba de serviciu, școală sau serviciu militar”.

ORDONANȚA nr. 137 din 31 august 2000 (republicată) privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare

Art. 1: (1) În România, stat de drept, democratic și social, demnitatea omului, drepturile și libertățile cetățenilor, libera dezvoltare a personalității umane reprezintă valori supreme și sunt garantate de lege.

(2) Principiul egalității între cetățeni, al excluderii privilegiilor și discriminării sunt garantate în special în exercitarea următoarelor drepturi:

- dreptul la libertatea de gândire, conștiință și religie;
- dreptul la educație și la pregătire profesională;
- dreptul de a lua parte, în condiții de egalitate, la activități culturale și sportive;

Art. 2 (1) Potrivit prezentei ordonanțe, prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenență la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

(3) Sunt discriminatorii, potrivit prezentei ordonanțe, prevederile, criteriile sau practicile aparent neutre care dezavantajează anumite persoane, pe baza criteriilor prevăzute la alin. (1), față de alte persoane, în afară cazului în care aceste prevederi, criterii sau practici sunt justificate obiectiv de un scop legitim, iar metodele de atingere a acelui scop sunt adecvate și necesare.

(4) Orice comportament activ ori pasiv care, prin efectele pe care le generează, favorizează sau defavorizează nejustificat ori supune unui tratament injust sau degradant o persoană, un grup de persoane sau o comunitate față de alte persoane, grupuri de persoane sau comunități atrage răspunderea contravențională conform prezentei ordonanțe, dacă nu intră sub incidența legii penale.

(9) Măsurile luate de autoritățile publice sau de persoanele juridice de drept privat în favoarea unei persoane, unui grup de persoane sau a unei comunități, vizând asigurarea dezvoltării lor firești și realizarea efectivă a egalității de șanse a acestora în raport cu celelalte persoane, grupuri de persoane sau comunități, precum și măsurile pozitive ce vizează protecția grupurilor defavorizate nu constituie discriminare în sensul prezentei ordonanțe.

(10) În înțelesul prezentei ordonanțe, eliminarea tuturor formelor de discriminare se realizează prin:

a) prevenirea oricăror fapte de discriminare, prin instituirea unor măsuri speciale, inclusiv a unor acțiuni afirmative, în vederea protecției persoanelor defavorizate care nu se bucură de egalitatea șanselor;

Art. 3 Dispozițiile prezentei ordonanțe se aplică tuturor persoanelor fizice sau juridice, publice sau private, precum și instituțiilor publice cu atribuții în ceea ce privește:

d) sistemul educațional

Art. 4 În înțelesul prezentei ordonanțe, categorie defavorizată este acea categorie de persoane care fie se află pe o poziție de inegalitate în raport cu majoritatea cetățenilor datorită diferențelor identitare față de majoritate, fie se confruntă cu un comportament de respingere și marginalizare.

Art. 11 (1) Constituie contravenție, conform prezentei ordonanțe, refuzarea accesului unei persoane sau unui grup de persoane la sistemul de educație de stat sau privat, la orice formă, grad și nivel, din cauza apartenenței acestora la o anumită rasă, naționalitate, etnie, religie, categorie socială sau la o categorie defavorizată, respectiv din cauza convingerilor, vârstei, sexului sau orientării sexuale a persoanelor în cauză.

(2) Prevederile alin. (1) se aplică tuturor fazelor sau etapelor din sistemul educațional, inclusiv la admiterea sau la înscrierea în unitățile ori instituțiile de învățământ și la evaluarea ori examinarea cunoștințelor.

Legea nr. 1/2011 - Legea Educației Naționale - asigură cadrul pentru exercitarea sub autoritatea statului român a dreptului fundamental la învățătură pe tot parcursul vieții.

Art. 2

(4) Statul asigură cetățenilor României drepturi egale de acces la toate nivelurile și formele de învățământ preuniversitar și superior, precum și la învățarea pe tot parcursul vieții, fără nicio formă de discriminare.

Art. 3

Principiile care guvernează învățământul preuniversitar și superior, precum și învățarea pe tot

parcursul vieții din România sunt:

a) principiul echității - în baza căruia accesul la învățare se realizează fără discriminare;

i) principiul recunoașterii și garantării drepturilor persoanelor aparținând minorităților naționale, dreptul la păstrarea, la dezvoltarea și la exprimarea identității lor etnice, culturale, lingvistice și religioase;

j) principiul asigurării egalității de șanse;

o) principiul incluziunii sociale;

p) principiul centrării educației pe beneficiarii acesteia;

t) principiul fundamentării deciziilor pe dialog și consultare;

u) principiul respectării dreptului la opinie al elevului/studentului ca beneficiar direct al sistemului de învățământ.

Art. 4

Educația și formarea profesională a copiilor, a tinerilor și a adulților au ca finalitate principală formarea competențelor, înțelese ca ansamblu multifuncțional și transferabil de cunoștințe, deprinderi/abilități și aptitudini, necesare pentru:

a) împlinirea și dezvoltarea personală, prin realizarea propriilor obiective în viață, conform intereselor și aspirațiilor fiecăruia și dorinței de a învăța pe tot parcursul vieții;

b) integrarea socială și participarea cetățenească activă în societate;

e) educarea în spiritul demnității, toleranței și respectării drepturilor și libertăților fundamentale ale omului;

Art. 13

(1) Învățarea pe tot parcursul vieții este un drept garantat de lege.

Art. 118

(1) Sistemul național de învățământ superior se bazează pe următoarele principii:

e) principiul echității;

h) principiul respectării drepturilor și libertăților studenților și ale personalului academic;

l) principiul centrării educației pe student.

(2) În învățământul superior nu sunt admise discriminări pe criterii de vârstă, etnie, sex, origine socială, orientare politică sau religioasă, orientare sexuală sau alte tipuri de discriminare, cu excepția măsurilor afirmative prevăzute de lege.

Art. 121

Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului este autoritate publică și este abilitat să urmărească, să controleze aplicarea și respectarea reglementărilor legale în domeniul învățământului superior și să aplice, dacă este cazul, sancțiuni. De asemenea, Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului controlează modul în care universitățile își exercită autonomia universitară, își asumă misiunea generală și pe cea proprie și își exercită răspunderea publică.

Art. 123

(1) Autonomia universitară este garantată prin Constituție. Libertatea academică este garantată prin lege. Instituțiile de învățământ superior se organizează și funcționează independent de orice ingerințe ideologice, politice sau religioase.

(2) Autonomia universitară dă dreptul comunității universitare să își stabilească misiunea proprie, strategia instituțională, structura, activitățile, organizarea și funcționarea proprie, gestionarea resurselor materiale și umane, cu respectarea strictă a legislației în vigoare.

(3) Aspectele fundamentale ale autonomiei universitare se exprimă în Carta universitară, aprobată de senatul universitar, în concordanță strictă cu legislația în vigoare.

(4) Autonomia universitară se exercită numai cu condiția asumării răspunderii publice.

Art. 124

(1) Răspunderea publică obligă orice instituție de învățământ superior, de stat sau particulară:

a) să respecte legislația în vigoare, carta proprie și politicile naționale și europene în domeniul

învățământului superior;

b) să aplice și să se supună reglementărilor în vigoare referitoare la asigurarea și evaluarea calității în învățământul superior;

c) să respecte politicile de echitate și etică universitară, cuprinse în Codul de etică și deontologie profesională aprobat de senatul universitar;

f) să respecte libertatea academică a personalului didactic, didactic auxiliar și de cercetare, precum și drepturile și libertățile studenților.

Art. 125

(1) În cazul în care se constată nerespectarea obligațiilor prevăzute la art. 124, Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului sesizează senatul universitar în termen de 30 de zile de la data constatării. Dacă în termen de 3 luni de la data sesizării, universitatea continuă să nu respecte obligațiile prevăzute la art. 124, Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului aplică, în termen de maximum 6 luni de la data sesizării inițiale a senatului universitar, una sau mai multe dintre următoarele măsuri:

a) revocarea din funcție a rectorului, în baza propunerii Consiliului de etică și management universitar, cu consultarea senatului universitar. În termen de maximum 5 zile lucrătoare de la data revocării din funcție a rectorului, senatul universitar are obligația să desemneze un prorector care reprezintă universitatea și care devine ordonator de credite până la confirmarea unui nou rector de către ministrul educației, cercetării, tineretului și sportului. În termen de 3 luni de la revocarea din funcție a rectorului, senatul universitar finalizează procedurile de desemnare a unui nou rector, cu respectarea prevederilor legale în vigoare, și trimite spre confirmare ministrului educației, cercetării, tineretului și sportului numele noului rector;

b) reduce sau elimină temporar sau definitiv accesul la finanțările din surse publice, la propunerea Consiliului de etică și management universitar;

c) propune Guvernului inițierea unui proiect de lege de reorganizare sau desființare a instituției de învățământ superior în cauză.

(2) Constatarea încălcării obligațiilor prevăzute la art. 124 se face de către Consiliul de etică și management universitar, format din 11 membri, după cum urmează: 3 reprezentanți numiți de către Consiliul Național al Rectorilor, 3 reprezentanți ai Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului, numiți de ministrul educației, cercetării, tineretului și sportului, câte un reprezentant numit de către Agenția Română de Asigurare a Calității în Învățământul

Superior, denumită în continuare ARACIS, Consiliul Național pentru Finanțarea Învățământului Superior, denumit în continuare CNFIS, Consiliul Național al Cercetării Științifice, denumit în continuare CNCS, Consiliul Național de Atestare a Titlurilor, Diplomelor și Certificatelor Universitare, denumit în continuare CNATDCU, și un reprezentant al federațiilor naționale ale studenților.

(3) Orice persoană fizică sau juridică poate sesiza Consiliul de etică și management universitar în legătură cu nerespectarea obligațiilor prevăzute la art. 124. În urma primirii unei astfel de sesizări, Consiliul de etică și management universitar are obligația de a investiga aspectele sesizate și de a răspunde sesizării în termenul de 3 luni. Răspunsurile la aceste sesizări constituie documente publice și se publică pe site-ul web al Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului.

(4) Respectarea de către instituțiile de învățământ superior a obligațiilor prevăzute la art. 124 și a altor obligații legale aferente răspunderii publice, precum și respectarea de către Consiliul de etică și management universitar a obligațiilor prevăzute la alin. (3) constituie un interes legitim public pentru orice persoană fizică sau juridică română. Nerespectarea acestor obligații poate fi atacată în contencios administrativ de către orice persoană fizică sau juridică română, potrivit legii.

Art. 128

(4) Carta universitară nu poate conține prevederi contrare legislației în vigoare. Nerespectarea legilor în conținutul Cartei universitare atrage nulitatea de drept a actului respectiv.

(5) Carta universitară se adoptă numai după rezoluția pozitivă a Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului privind avizul de legalitate asupra Cartei universitare. Rezoluția privind avizul de legalitate se emite de către Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului în termen de maximum 30 de zile de la data solicitării instituției de învățământ superior.

SECȚIUNEA a 7-a Examenele de evaluare pe parcurs a studenților

Art. 144

(2) Instituțiile de învățământ superior dispun de metodologii de examinare aprobate de senatul universitar, care au în vedere asigurarea calității și respectarea prevederilor Codului de etică și deontologie universitară.

(4) Rezultatele unui examen sau ale unei evaluări pot fi anulate de către decanul facultății în

temeiul prevederilor din Carta universitară, atunci când se dovedește că acestea au fost obținute în mod fraudulos sau prin încălcarea prevederilor Codului de etică și deontologie universitară. Decanul poate dispune reorganizarea examenului.

Art. 202

(1) Principiile care reglementează activitatea studenților în cadrul comunității universitare sunt:

a) principiul nediscriminării - în baza căruia toți studenții beneficiază de egalitate de tratament din partea instituției de învățământ superior; orice discriminare directă sau indirectă față de student este interzisă.